

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: ""Et Besøg"", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 73.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950813743040/facsimile.pdf> (tilgået 26. oktober 2021)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

trygghed, og jeg kan godt forstaae at Alfky derfor kunde bringe unge Piger til at gaae i Kloster. Men, det er igjen en Uretfærdighed at fordømme Fornøielserne i og for sig, fordi vi fordømme den Letfærdighed og aandelige Uafselhed, hvorved de føre til Udelæggelse. Livet er ikke saa rigt at det kan taale at miste noget af sin Prydelse! Og det er det sande Ward ved Fornøielserne at de forstøttede vor fattige jordiske Tilværelse. Idetmindste har jeg følt det saaledes naar jeg saae en ung, sød Pige handse, glad og smilende, med Roser i Haaret — selv en levende Blomst, et yndigt Maleri af Vorherre! Naar jeg saae hende hengivet til Fornøielserne, ganske levende i Diebliffet, uden selv at vide, at dette laaner sin Glæde, sin Sjæl af det Gøtge, som rører sig ubevidst, men ogsaa ubesmittet i Dybet af hendes eget elskelige Væsen! — Saaledes behager hun vist sin Staber bedre, end om hun laae paa Kna i en Gælle, og læste udnablerte Bøger! Hver Alder har sine Blomster! — Lad Ungdommen beholde de røde Roser; da ville „de hvide Blade forvandlees til Englevinger, naar det jordiske Blus er slutt.“

Det er saa langtfra mig, at ville ubelufte noget Menneske fra Livet og Glæden, at jeg snarere sørger over at I selv bidrage dertil, ved aldrig ganske at hengive Over til noget! Man maae hengive sig til Livet, naar man vil leve; det nytter kun lidt, at komme hen og ude for Tilværelsen, eller, naar man vil drive det vidt, give Gaanden til Hilsen — Kaster Du Dig ikke i dens Arme

med Alid og Hengivelse, vil den aldrig trykke sit Kys paa Dine Læber:

„Nad sehet ihr nicht das Leben ein,
Wie wird euch das Leben gewonnen sein!“

Men efter hvad jeg kender til Ederes Kvindelighed, frygter den for enhver Hengivelse, den følger bestandigt med som et NB, og ved alt hvad I ere, og alt hvad I gjøre, hindrer den Eder i at være og gjøre det ganske, hvilket er det Samme som intet at gjøre; thi lever Du ikke ganske, saa lever Du slet ikke. Saaledes bliver det Eder selv, som have taget Sløret, og affondret Eder fra Tilværelsen. Herved have I ogsaa slett Eder fra Manden; ikke fra Herrerne, Galanteriet, Selskabslivet o. s. v. men fra Mandens Liv og Interesser, og herved fra Menneskehedens. Og var det dog ikke heri, vi skulde forenes? Om der end er nok saa stor Forskjel paa Mandens og Kvindens Natur, saavel som paa deres Kald i Livet, saa have de dog det tilfældes: at være Mennesker; og denne Benævnelse, der bruges om begge Kjøen, synes mig at antyde at det Særskilte ikke skulde være det Blivende, men er bestemt til at gaas op i en høiere Enhed. Det er ikke alene i Egtetabet, at de to blive som een Person, men ogsaa i Ideen. Det første er en Forbindelse, det sidste en Forening; og har Egtetabet en dyb og hellig Betydning, da er det som et Symbol paa den store Enhed i Ideen, hvor Kraften og Skjønheden, Forstanden og